Privește-mi ochii în oglindă ca să îmi cuprinzi imensitatea vederii

On Decembrie 13, 2022

Nu poți cunoaște lucrurile "întrând în ele", ci numai felul în care acestea îți apar ca percepție a deosebirii dintre tine și mediul în care îți oglindești trăirile.

Eram înconjurat de o ceață cumplită. Un blur amăgitor trecea prin mine cu puterea unui duh care te privează de Dumnezeu dacă nu știi să invoci energia Arhanghelilor, s-o aduni în interiorul tău și s-o vizualizezi cum se extinde adânc în inima Universului. Un pendul invizibil care mi s-a arătat de două ori în același vis, caracterizat de trecerea timpului printr-un delir incoerent și mișcări dezordonate, mi-a spus multe despre ceea ce am uitat de mult și, făgăduindu-mi infinitul, mi-a lăsat răspunderea de a decide unde doresc să mă situez la nivelul unui model de simulare a realității într-o lume a fanteziei și imaginației.

Pierzându-mă printre alte umbre, sporite de alte senzații de ireal, fără să atrag atenția asupra mea și fără să recurg la măsuri drastice pentru a rămâne ascuns într-o iluzie deșartă, mi se părea totuși că sunt supravegheat de un urmăritor a cărui vizibilitate rămânea în afara oricărei priviri. Senzația era aceea că cineva, bine ascuns în viața mea, a agățat pendulul invizibil în multe locuri unde timpul n-a funcționat niciodată, și că acolo, în mijlocul unei tăceri adânci, în vârtejul unei intrigi prea complicate, singurul lucru care putea capta atenția era încercarea de inversare a privirii mele mistice dinspre obscuritate spre seninul de dincolo de mine.

Totul se petrecea într-un spațiu nedefinit, al sufletului pus la grea încercare de o voință abstractă, de o prezență situată în afara înțelegerii mele, care voia parcă să-mi sugereze să mă retrag într-o buclă a autoînchiderilor în mine însumi, din imposibilitatea existenței unui infinit real. Era singurul gând pe care mi-l puteam permite, acela că purtam în mine "începutul și sfârșitul" unui cerc mișcător unde ambițiile celui exilat recent erau puse în balanță cu oboseala celui aflat în exil de multă vreme, precum personajul dintr-un roman scris de Louisa Lim.

Leadership: Poți să creezi o imagine care să-ți arate în background ce simți față de tine însuți, prin însăși esența rațiunii de a reflecta un spațiu figurativ într-un permanent joc al dedublării?

Şi nu degeaba fiecare pas pe care voiam să-l fac înainte devenea tot mai anevoios, fiindcă invoca amintiri neclare despre un moment care ar fi putut fi trecut, dar era viitor. O perdea fină de stropi care se dispersa cu greu în atmosferă îmi încețoșa înțelegerea asupra lui Dumnezeu și îmi bloca umblarea cu El, în timp ce o altă perdea de vânt împingea lumina în unduiri simetrice și amețitoare. Așadar, eram la mijloc, între două perdele discrete, într-un timp al tainelor fără de seamăn, și eram însoțit peste tot de un pendul invizibil care oscila sub acțiunea unor forțe externe.

Simțeam față de mine un soi de remușcare, fiindcă aș fi putut să mă oglindesc în altcineva, și să ne potențăm reciproc, cu toate acestea am acceptat să rămân singur, cu reflexia mea.

Atunci am înțeles că visul din câte fac parte, granița subțire dintre ruptură și deschidere, este o *Sivoyectha Unhedins*, o recreare simbolică a realității, nu o copie pasivă, fotografică, ci o aventură totală și tainică, o proiecție a curiozităților nepotolite și a dorințelor nemărturisite. În tot acest cadru incert, unde visul concurează realul, eram doar un fragment al unei oglinzi cu iluminare de fundal în care refuzam să mă uit, o formă

intermediară de universalitate limitată și analogică. Curios este că în profunzimea începătoșată a acestui cadru ireal, modificat, restrâns, încovoiat, nu vizibilul era oglindit, ci acea parte a sufletului meu care tânjește să fie un spirit liber.

Leadership: Reușești să transmiți o emoție prin imagine, acolo unde are sens paralelismul dintre experimentarea unei viziuni artistice și extinderea unui orizont remanent dincolo de tine?

Până la urmă, este ceva bun în toate astea, nu? Chiar dacă nu pot ști cu certitudine cine voi fi mâine, dacă voi fi numai reflexia unei oglinzi care oferă o imagine diferită a realității, sau dacă voi fi doar reproducerea unui tablou plin de viață, cu o scenă din 1001 de nopți, un singur lucru rămâne cert: am învățat să trăiesc înăuntrul unei enigme care acoperă cu văluri dense memoria mea dintr-un timp al fabulosului, explicativ într-un permanent joc al dedublării. În vis, fiecare zi este diferită, și în fiecare zi mă nasc din nou, fără să-mi recunosc experiențele anterioare.

Așadar, eram prins într-un vis plin de oglinzi așezate asimetric printre tablouri cu picturi necunoscute. Nu le voi număra. Nu. Azi nu. În orice caz le-am memorat pe toate, apoi am închis ochii și-am rămas așezat acolo unde aerul devenea tot mai dens, mai plumburiu, mai cețos, părând că fiecare metru din acest spațiu era străbătut de o undă invizibilă de melancolie, complet imprevizibilă, propagată ca un ecou interminabil în neantul eternității. Deci, nu mi-am pierdut simțul finalității, având corespondentul primordial în lumea spirituală, ci doar am avut ideea genială de a nu mă limita la nivelul lucrurilor fizice, la zona imediatului și a tangibilului.

Leadership: Poți să parcurgi în sens invers drumul propriu-zis al analizei obiectelor, așa cum ele se înfățișează simțurilor, criteriul principal de abordare a realității fiind de la "parte" la "întreg"?

Imaginația poate merge și mai departe. Dacă am devenit un vis, ca o simultaneitate de stări sub același cer, fie printr-un eveniment extrinsec ochiului, fie printr-o cromatică plăcută ochiului, fără culori stridente, asta se datorează faptului că am continuat să fiu o imagine dintr-o oglindă concavă care apare diferită de forma ei reală, putând fi imortalizată doar de un artist capabil să măsoare prezentul dintr-un unghi al viziunii care derulează, înainte și înapoi, căutări ale sinelui în labirintul artelor vizuale.

Dintr-o dată culoarea s-a manifestat prin influența ei asociativă. S-a făcut lumină pretutindeni, o lumină imensă părea să iradieze din fiecare lucru pe care îmi aluneca privirea. Oglinda devenise cadrul unui tablou mișcător, din care se detașează, figurile, detaliile. Iar ea avea acea calitatea misterioasă a oglinzii din romanul lui Michel Foucault:

"Oglinda nu arată nimic din ceea ce reprezintă tabloul propriu-zis. Privirea ei imobilă se îndreaptă, dincoace de tablou, în această regiune în mod necesar invizibilă pe care o formează fața ei exterioară, spre personajele așezate aici. În loc să se întoarcă spre obiectele vizibile, această oglindă traversează întreg câmpul reprezentării, neglijând ceea ce ar putea capta acolo, și restituie vizibilitatea a ceea ce rămâne în afara oricărei priviri. Dar această invizibilitate pe care ea o înfrânge nu este una a ascunsului: oglinda nu ocolește vreun obstacol, nu schimbă vreo perspectivă, ci se adresează invizibilului rezultat în același timp din structura tabloului și din existența sa ca pictură. În oglindă se reflectă ceea ce toate personajele tabloului sunt pe cale să fixeze, cu privirea ațintită înainte; este deci ceea ce am putea vedea dacă pânza s-ar prelungi în față, coborând puțin, astfel încât să cuprindă și personajele care îi servesc drept model pictorului."

Sensul profund al leadershipului poate fi captat într-o singură imagine: în care Creatorul este și propria lui Creație. Astfel, tot ceea am cuprins într-un tablou, real și ireal în

același timp, este de fapt reflexia relației dintre anumite entități fizice și o stare de spirit, destul de rebelă, care nu poate fi îngrădită de restricțiile fizice.

Privește-mi ochii în oglindă, ca să îmi cuprinzi imensitatea vederii. Şi astfel, vei avea deschidere directă spre calea de acces pentru forțele creației care presupun: rearanjarea unor lucruri deja existente, dar și un grad de singurătate, de retragere, de izolare într-o realitate virtuală.

A parcurge în sens invers drumul propriu-zis al analizei obiectelor, așa cum se înfățișează simțurilor, înseamnă să-ți focalizezi atenția asupra a ceea ce lipsește din "imagine" și să-ți dai seama ce anume contează cu adevărat să adaugi, ca să înlocuiești iluziile cu realitatea.

În pictură, extinderea unui orizont remanent dincolo de tine presupune apartenența ta la o realitate care a trecut dincolo de imediatul perceptiv, spre un nivel de conștiință care este influențat de dualitatea: bidimensional și tridimensional.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-mi-ochii-in-oglinda-ca-sa-imi-cuprinzi-imensitatea-v